

Grafit, a vakvezető kutya blogja 28. rész [#grafitblog](#)

Kedves Olvasóim!

Engedjétek meg nekem, hogy Bogi svédországi kalandjait folytassam. Ígérem, hogy sok érdekességről fogtok hallani. 😊

Meséltem a múltkori részben, hogy kísérővel mentek ki az első alkalommal; a gazdánk barátnője abban segített, hogy megtanulják a legfontosabb útvonalakat abban a két napban, amíg ott tartózkodott. A munkahely egy kicsiny, de annál szebb városkában volt, úgy hívják: Växjö. A szálláshely ezzel szemben a városkától mint egy 20 percre volt busszal, úgy hívták: Grimslöv. Grimslöv egy piciny falucska, a kollégium ahol laktak Bogiék az a falu szélén volt, szinte pár méterre az erdőtől. 🌲🌲

Bogi nagyon megörült ennek, úgy vélte, hogy na itt aztán óriási kirándulásokat fognak tenni, vonzotta az erdő illata, s a lenyűgöző látvány. Mindenhol fű, fa, virágok, s abból nőttek ki picike pavilonok, amikben az önkéntesek, illetve a Népfőiskola tanulói éltek boldog minden napjaikat. Az erdőben hatalmas gombák nőttek, az esős időjárás kedvezett nekik, illetve a fű olyan selymes volt, hogy gazdink is azt mondta, hogy soha ilyen puhaságot még nem érzett, mintha selyemben taposna. Egyáltalán nem hasonlított egy hagyományos értelemben vett kollégiumra, családias volt, egy-egy szobában két-két lakó volt elszállásolva, s tartozott hozzá fürdőszoba is, meg egy pici előtér. A konyha az közös volt, és volt külön mosókonyha.

Bogiék nagy szeretettel fogadták az első este, összegyűltek a már kinn lévő önkéntesek, s vacsorával kínálták őket. Aztán megnézték a szobát, s rögtön be is lakták azt. A fáradtság ellenére annyi izgalom volt, hogy képtelenek voltak aludni az első éjszakán. 😊

Bogi azonnal felfedező útra indult, s nagy meglepetésére már is barátokra tett szert egy cica, s egy csivava társaságában. A népfőiskola kollégiuma ugyan is amolyan állatbarát hely volt, s minden tanuló vihette magával kedvencét, s igen megfért ott a cica a csivavával, később még egy nagyobb testű eb is beköltözött, arra már nem emlékszem, hogy milyen fajta volt.

Bogi azt mondta, hogy Grafi emiatt irigykedhetsz rám, hatalmasokat futottam a fűben, élveztem a jó levegőt, a szabadságot, az óriási teret. Másnap aztán munkába kellett állnia,

hisz meg kellett tanulják gazdival az utat a mosó konyháig, az étkezőig, a buszmegállóig. A bolt nagyon messze volt, vagy 3 kilométerre, így gazdánk aggódott is, hogy hogy a csodába fog így bevásárolni, hisz mint már tudjátok olvasóim annyira lusta, hogy képtelen 3 kilométert sétálni. Megnyugtatták, hogy sebjaj mindenki a városba szokott vásárolni, ahol a munkahely is van, aztán vagy autóval, vagy busszal, ki mivel közlekedik, kihozzák magukkal az elemóziát, amúgy meg nem sok minden kell, hisz reggeli, s vacsora biztosítva volt a szállás mellett az önkénteseknek. 🍷🍞

Az elkövetkezendő két nap tehát a tanulásról szólt, s nem volt könnyű dolga Boginak, mert bár minden nagyon szép volt, de semmi támpont sem volt, így tehát gazdink teljesen rá volt utalva mindenben. Tudjátok, hogy írtam egy korábbi részben, hogy gazdám nem boldogul a nagy tereken ahol nincs számára egyértelmű támpont.

Így teltek tehát az első napok, ismerkedéssel, tanulással, izgalommal. 🤔 No, én meg most gyorsan elküldöm őket dolgozni, s Bogi történetét folytatom tovább a következő bejegyzésben. 😊

Addig is a legjobbakat kívánom nektek!

Tisztelettel:

Majaligeti Grafit

